

Когато се бѣхме приближили до Каджръ - Факлий, ний бѣхме срѣщнати съ залпове отъ залегналитѣ край селото Турци, които впрочемъ скоро отстѣпиха. Само една частъ отъ 40—50 человекъ — баши-бозуци оставаха още заседнали противъ крайния нашъ дѣсенъ флангъ и стрѣляха продълно по нашата настѣпавша верига. За да се прогонятъ отъ заетото мѣсто баши-бозуцитѣ, даде се заповѣдъ на опълченската конница, подъ командата на юнкера Юрѣва, да се хвърли върху имъ въ атака, още повече, че мѣстността способствуваше за тая атака. Конницата изпълни заповѣдта, но бѣ срѣщната съ цѣлъ градъ куршуми и, слѣдъ като изгуби два коня убити и единъ опълченецъ раненъ, отстѣпи.

— Страхопѣзлю! извика д-ръ Вязанковъ на юнкера, защо не довършихте атаката, а повърнахте гърбъ тамамъ тогава, когато Турцитѣ трѣпнаха? Толкосъ повече, че Турцитѣ нѣматъ щики, а повечето пушки шишинета. Слѣдъ това докторъ скокна на коня си и извика:

Подирѣ ми юнаци! И съ тия думи, на чело на конницата, той се хвърли въ атака на баши-бозуцитѣ, които и този пѣтъ срѣщнаха неустрашимитѣ опълченци и тѣхния храбъръ докторъ — началникъ съ залпове. Когато конницата бѣше вече близо до баши-бозуцитѣ, единъ неприятелски куршумъ свали д-ра Вязанкова отъ коня. Куршума бѣ пробилъ на вилетъ гърдитѣ на героя—Вязанковъ. Но ожесточенитѣ конни опълченци отмѣстиха за своя храбъръ и самоотверженъ началникъ. Тѣ се пустнаха върху вече бѣгавшитѣ Турци и съсѣкоха нѣколко человекъ. Останалитѣ можаха да се избавятъ само благодарение на дълбокия долъ, който прорѣзваше поляната.

Нѣколко пѣши опълченци пристигнаха при ранения докторъ, туриха го на кръстосанитѣ си пушки, послани съ шинелитѣ и го понесоха назадъ. — Скоро дойде и дружинния фелдшеръ съ носилки. Когато майоръ Чилевъ и азъ се приближихме при ранения, фелдшера бѣше му привързалъ вече раната.